

ΧΡΟΝΙΚΑ

τὸ μὲν ἔνδρμα ἐπρόδιδεν παρελθούσαν εὐπορίαν, ἡ δὲ φωνὴ μέθοδον οὐ τὴν τυχούσαν. Ἀφοῦ τὴν ἤκουσαν μετ' εὐχαριστήσεως, τὴν ἠρώτησαν μετὰ συμπαθείας, καὶ ἔμαθον ὅτι ἦτο ἀρχαία τις μελωδία, ἐκπεσούσα τῆς φήμης εἰς τὴν ἀθλιότητα. Ἡ μία τῶν ἀδελφῶν, ἥτις προωρίζετο διὰ τὸ θεάτρον ἐρρικίασεν ἐκ τοῦ τρόμου, καὶ ἐν τῇ εὐγενῇ ἐρμῇ τῆς εὐσπλαγχνίας, ἔδωκε τὸ βαλάντιόν της εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα. Αὕτη δὲ προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας της θαυμάσια καὶ ἐξετάζουσα αὐτὴν με ὄμμα προφητικόν.

— Τὰ πλούτη καὶ ἡ δόξα θέλουν σὲ ἀνταμείψει, εἶπε· λάβε καὶ φύλαξε τὸ ἐνθύμημα τοῦτο· θέλεις εὖρεῖ ἐν αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τῶν δυστυχιῶν μου, ἥτις θέλει γίνεαι ἡ τῶν εὐτυχιῶν σου.

Καὶ ἡ ἐπαίτις ἐνεχείρισεν εἰς τὴν νέαν κόρην τὸ τελευταῖον στόλισμά της, μικρὸν τι μεταλλίον χρυσοῦν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν κεχαρμαγμένοι αἱ λέξεις — *Germania... Italia... Anglia... Gallia... Elzira... Norma... ἡ Κόρη τοῦ συντάγματος... Αἰνία... Ἀβιγαήλ... Λεονώρα...*

Ἡ Σοφία Κρουβέλλη (αὕτη ἦτον ἡ νεανὺς ἐκείνη, τότε ἀγνωστὸς) εἶδεν εἰς τὸ ὄφρον τοῦτο μαγικόν τι φυλακτὸν, καὶ εἰς τὰς λέξεις τῆς ἐπαίτιδος τὴν πρόβρῃσιν τῆς εἰμαρμένης της. Ἠκολούθησε τῇ ὄντι ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον τὴν διαγραφείσαν κλίμακα ἐπὶ τοῦ μεταλλίου, τὸ ὁποῖον φυλάττει καὶ συμβουλεύεται πιστῶς. ἤρχισεν ἀπὸ τῆς Γερμανίας, μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ Ἀγγλίαν καὶ ἤλθε, τέλος, εἰς Παρίσιον νὰ ἐπιστῇ τὴν φήμην της. Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐνεφανίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλζίρας, εἰς τὸν *Erdan*, καὶ οἱ Παρίσιοι ἐχειροκροτοῦν τὴν ἐμφαντικὴν ταύτην φυσιογνωμίαν, τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀναιμένον ἀνάστημά της, τὴν χειρονομίαν της τὴν ἐλευθεράν καὶ εὐτολμῶν, καὶ τέλος τὴν θαυμασίαν ἐκείνην φωνήν, τὴν διατρέχουσαν τὴν διὰ πασῶν τριῶν σχεδὸν ἀκεραίαν ἑπταφωνίαν. Τὸν νοέμβριον παρῆσθη, μετὰ τὴν Γρίξιν, εἰς τὴν *Norma* καὶ χεῖμαρροι ἀνθοδευμάτων ἐπιπτον εἰς τοὺς πόδας της. Τὸν ἐξῆς μῆνα διεδέχετο ἀποτότως τὴν Κυρίαν Ζόνταχ εἰς τὴν *Körner* τοῦ συντάγματος. Ἐπειτα τὴν Αἰνίαν εἰς τὴν *Sordunoulan*, ἔπειτα τὴν Ἀβιγαήλ εἰς τὸν *Yaboukhor*, καὶ ὑπὸ τὸ κράνος, τὸν θώρακα καὶ τὴν λόγχην, ἀπέσπα ἀληθῶς βροντὰς χειροκροτήσεων καὶ τέλος τὴν Λεονώραν εἰς τὸν *Phéditor* τοῦ Βιτόβεν.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ μεταλλίου ἐξηντηλήθησαν καὶ ὅλαι αἱ πρόβρῃσεις του ἐπληθύνθησαν ἀλληλοδιαδόχως. Δὲν εἶναι δίκαιον εἰρὰ γε νὰ ἐπιναλάθωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη πλουτίζει, καὶ ὅτι ἡ εὐεργεσία οὐδέποτε ἀπόλλυται;

Εἰς τὰς εὐεργεσίας της, τὰς ὁποίας ἡ θαυμαστὴ αὕτη μελωδία δὲν παύει θαυμάσουσα εἰς τοὺς δυστυχεῖς, συνεργάτην ἔχει καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Μαρίαν τὴν κυμβαλωδόν.

Ἦνθι θέλγει τὰς ἀκοὰς τῆς ἐν Πετροπόλεως ἐκλεκτῆς ἀριστοκρατείας.

Ὁ χειμὼν ἐφθασεν, ἀν καὶ ὁ μὲν Νοέμβριος δὲν μάς ἐνθυμίζει τοῦτο, ἀποστέλλων ἡμῖν τὰς ὥραιας ταύτας ἡμέρας τῆς ἀνοιξέως ἡ ἀστασία, ὡς φαίνεται, πάντοτε συμβαδίζει μετὰ τὸ ὥραιον· ρίψατε ἐν βλέμμα πρὸς τὸ κλίμα τῶν Ἀθηνῶν, ἕτερον πρὸς τοὺς κατοίκους καὶ ἡ ὁμοιότης εἶναι ἐπαισθητή. . . . Ἐνθ' σήμερον ὁ οὐρανὸς εἶναι εὐδαίμων, αὐριον μαῦρα σύννεφα πιθανὸν νὰ ἐπισκιάσωσι τὸν ὀρίζοντα καὶ λαίλαψ τις φοβερὰ νὰ ἐπιπέσῃ καθ' ἡμῶν. Ἐποχὴ τέρφως καὶ σπουδαιότητος ἐνταῦθ'· ταχυδρόμοι ἔρχονται καὶ ἀναχωροῦσιν ἀναγγέλλοντες ὅτι τὸ ἐν Λονδίῳ συνεδριάζον συμβούλιον τῶν τριῶν συμμάχων δυνάμεων λύει ὅσον οὐπω τὸ περὶ διαδοχῆς ζήτημα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ὠρόνον, σύμφωνα μετὰ τὸ 40 ἄρθρον τοῦ συντάγματος· ποία Ἑλληνικὴ καρδιά δὲν εὐχεται τοῦτο;

Εἰσελθε εἰς τὰς λέσχας διὰ νὰ ἴδῃς τοὺς φοιτητὰς αὐτῶν νὰ συζητῶσι τὸ ζήτημα ὑπὸ ἰομικὴν ἐκπαίαν, τοὺς διδασκάλους τεχνολογούντας αὐτοὶ ἐπισκέψου τὰς ζαχαροφαγείας, τὸ καταφύγιον τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, διὰ ν' ἀκούσῃς τοὺς λογιωτάτους νὰ διδάσκωσι τὴν τέχνην τοῦ κυβερνῆν, νὰ ἴδῃς τοὺς ὑπαλλήλους καταφῆς διότι ἔχουσι τὸ βαλάντιόν των κενόν. Ὑπαγε εἰς τοὺς ὑπουργοὺς καὶ θὰ ἴδῃς σπῆνος βουλευτῶν καθημένων ταπεινῶς, ὡς ὁ ὀφειλέτης ἀπέναντι τοῦ δανειστοῦ του, διότι ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἔρχονται αἱ νέαι βουλευτικαὶ ἐκλογαί.

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ Λουδοβίκος Ναπολεὼν ἄγει καὶ φέρει τὸ ἔθνος κατὰ τὸ δοκοῦν. Ὡς ὁ θεὸς του, ἀφοῦ διὰ τοῦ στρατοῦ καθύρουν κυβερνήσιν ἰσχυράν, ἐστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν λαόν, ἐνεφύχσας τὴν βιομηχανίαν, ἐνίσχυσε τὴν γεωργίαν, ἀποκατέστησε τὴν ἐμπορικὴν πίστιν καὶ διὰ τῶν σιδηροδρόμων, τῆς ὁδοποιίας, τῶν δημοσίων ἔργων, ἔδωκεν ἄρτον καὶ ἐπασχόλησιν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὁ Πρίγκιψ ἐπεσφράγισε τὸ ταξείδιόν του διὰ πράξεως δικαίας καὶ ἐθνικῆς, ἀπελευθερώσας τὸν Ἀβδελ-Καδέρ.

Ἰδοὺ ἐν συνόψει ὁ λόγος τοῦ προέδρου·
« Ἡ αἰματωσία σου με ἐπροξένει ἀληθῆ λύπην,
» διότι αὕτη με ἐνθυμίζει ἀνάως ὅτι ἡ προλα-
» βούσα Κυβέρνησις δὲν διετήρησε τὰς ὑποσχέσεις
» της, ἀπέναντι δυστυχῶς, ἐχθροῦ καὶ οὐδὲν
» ἄλλο θεωρῶ πλέον ἀτιμωτικὸν διὰ Κυβέρνησιν
» μεγάλου ἔθνους, παρὰ τὸ νὰ παραγνωρίζῃ τὴν
» ἰσχύν της καὶ νὰ ἀθετῇ τὰς ὑποσχέσεις της· ἡ
» γενναϊότης εἶναι ὁ καλῆτερος σύμβουλος. Εἶμαι
» δὲ πεπεισμένος ὅτι ἡ διαμονὴ σου εἰς Τυρρίαν
» δὲν θέλει πῶς διατράξῃ τὴν ἡσυχίαν τῶν
» κατακτήσεών μας εἰς τὴν Ἀφρικὴν.

» Ἡ θρησκεία σου, ὡς καὶ ἡ ἐδική μας, μάς δι-
» δάσκει νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὰς θείας βουλὰς.
» Ἄν ἡ Γαλλία εἶναι κυρία τῆς Ἀλγερίας, ὁ Θεὸς

» οὕτως, τὸ ἠθέλησε, τὸ δὲ ἔθνος πάποτε δὲν θέ-
 » λει παρκιτήσῃ τὰς κατακτήσεις του αὐτάς.
 Ὁ Ἀβδὲλ-Καδὲρ ἐπιστρέφας εἰς Παρισίους, ἐπε-
 σκέρθη τὸν Ναπολέοντα, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη μετὰ
 μεγίστης φιλοφροσύνης· ἡ περιέργεια τοῦ κοινοῦ
 ἦτο μεγίστη καὶ τὰ βλέμματα ὄλων τοῦν θεατῶν
 ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὸν γενναῖον τοῦτον ἀφρι-
 κανόν. Διὰ τὴν εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἀναγνώστὰς
 μας θέτομεν τὴν εἰκόνα του παρὰ πόδας.

Ἴδου ἐν συνόψει ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ πρὸς τὸν
 Πρίγκιπα·

« Ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι σήμερον ἐνώπιόν σου, εἶ-
 » ναι ὁ παλαιὸς αἰχμάλωτος, τὸν ὁποῖον ἡ γενναῖο-
 » ψυχία σου ἀπηλευθέρωσε, καὶ ὅστις ἔρχεται νὰ
 » σ' εὐχαριστήσῃ διὰ τὰς ἀγαθοεργίας σου, ὁ
 » Ἀβδὲλ Καδὲρ, ὁ υἱὸς τοῦ Μαχί-ἑδ-Δέν. Ἦλθον
 » πρὸς τὴν ὑψηλότητά σου νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ
 » τὰς πρὸς ἐμὲ εὐεργεσίας σου, καὶ διὰ τὴν ἀπο-
 » λάυσιν τὴν ἡδονὴν νὰ Σε ἶδω· διότι, σοὶ ὁρκίζο-
 » μαι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου τοῦ κόσμου,
 » ὅτι εἶσαι, Κύριέ μου, τὸ προσφιλέστατον ἀντι-
 » κείμενον τῆς καρδίας μου. Ἐκαμὲς δι' ἐμὲ πρᾶγ-
 » μα διὰ τὸ ὁποῖον ἀδυνατῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω,
 » τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ὑπεράνω τῆς μεγάλης καρ-
 » δίας σου καὶ τῆς εὐγενούς καταγωγῆς σου. Δὲν
 » εἶσαι ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἐπαινοῦσι διὰ τοῦ
 » ψεύδους, καὶ ἀπατῶσι διὰ τῆς δολιότητος. Ἐ-
 » πιστεύσας εἰς ἐμὲ, ἀπέρριψες τοὺς λόγους τῶν ἀ-
 » πιστούντων εἰς ἐμὲ· μοὶ ἔδωκες τὴν ἐλευθερίαν,
 » καὶ ἐγὼ σοὶ ὁρκίζομαι ἐπιστήμως ἐν ὀνόματι τοῦ
 » Κορνήλιου τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων
 » αὐτοῦ, ὅτι δὲν θέλω πράξει τι ἀντιβαῖνον εἰς
 » τὴν πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην σου· ὅτι οὐδέποτε
 » θέλω λησμονῆσαι τὰς εὐεργεσίας σου, ὅτι οὐδέ-
 » ποτε θέλω πατήσαι τὸν πόδα εἰς τὴν Ἀλγερίαν.
 » Ὅτε ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ πολεμῶ τοὺς Γάλλους, ἐ-
 » κάλεσα μὲ τὴν πυρίτιδα ὅσον ἐδυνήθην, καὶ ὅ-

» ταν ἠθέλησε νὰ παύσω πολεμῶν, ὑπέκυψα εἰς
 » τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ, καὶ ἀπεσύρην. Ἡ θρη-
 » σκεῖα μου καὶ ἡ εὐγενὴς καταγωγή μου μὲ ἀ-
 » ναγκάζουσιν νὰ τηρῶ τοὺς ὅρκους μου καὶ ν' ἀ-
 » ποποιῶμαι πάντα ὀδόν. Εἰμὶ Χαφίρης (ἀ-
 » πόγονος τοῦ Προφήτου), καὶ δὲν θέλω οὐδέποτε
 » νὰ κατηγορηθῶ ἐπὶ δολιότητι. Πῶς τοῦτο ἤθε-
 » λεν εἶσθαι δυνατὸν ὅτε ἡ ἀγαθότης σου, τοσοῦ-
 » τον λαμπρῶς ἐπ' ἐμοῦ ἐξησκήθη; Αἱ εὐεργεσίαι
 » εἶναι δεσμός κρατῶν ἐκ τοῦ τραχήλου τοὺς
 » γενναιοψύχους ἄνδρας.

« Εἰμὶ μάρτυς τοῦ μεγαλείου τῆς Αὐτοκρα-
 » τίας σου, τῆς δυνάμεως τοῦ στρατοῦ σου, τοῦ
 » ἀπείρου πλούτου τῆς Γαλλίας, τῆς τιμιότητος
 » τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς καὶ τῆς εὐθύτητος τῶν πρά-
 » ξων αὐτοῦ. Δὲν δύναται τις νὰ πιστεύῃ ὅτι
 » εἶναι δυνατόν νὰ σὰς καταπολεμήσῃ καὶ ν' ἀν-
 » τισταθῇ εἰς τὴν θέλησίν σου ἄλλος τις, ἐκτός
 » τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ. Ἡ πρὸς ἐμὲ εὐνοία καὶ
 » ἀγαθότης σου, μὲ κάμνει νὰ ἐλπίζω, ὅτι θέλεις
 » διατηρήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ σου θέσιν δι' ἐμέ· δι-
 » ὅτι ἤμην μακρὰν σου, καὶ ἤδη εἰμαι μεταξὺ
 » τῶν οἰκείων σου. Ἐάν δὲν εἰμαι ἴσως πρὸς τοὺς
 » φίλους, ὡς πρὸς τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας εἰς
 » σὲ ἀποδίδουσιν, εἰμαι ἴσως μὲ αὐτοὺς ὡς πρὸς
 » τὴν ἀφροσύνην μου πρὸς σέ. Ὁ Θεὸς νὰ αὐξή-
 » σῃ, τὴν ἀγάπην ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν φίλων σου,
 » καὶ τὸν τρόπον ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν σου·
 » Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσω εἰμὴ, ὅτι
 » παραδίδω ἑμαυτὸν εἰς τὴν φιλίαν σου. Σοὶ ἀ-
 » ποτείνω τὰς εὐχὰς μου, καὶ ἀνανεῶ τὸν ὄρ-
 » κόν μου.

» Ἐγράφη παρὰ τοῦ Ἀβδ-ἑλ-Καδὲρ-Βέν-Μαχί-
 » ἑδ-Δέν (τῇ 18 (30) Ὀκτωβρίου 1852.)»

Ἡ Γερουσία συνῆλθε κατὰ τὴν γενομένην πρόσ-
 κλησιν τοῦ Ναπολέοντος τὴν 4 Νοεμβρίου καὶ εἰς
 τὴν ἐναρξιν τῶν συνεδριάσεων αὐτῆς ὁ ὑπουργὸς
 τοῦ Κράτους ἀνέγνω τὸ διάγγελμα τοῦ Πρίγκηπος
 Προέδρου ἐν τῷ ὁποίῳ παρατηροῦνται ἰδίως αἱ
 ἑξῆς περικοπαί.

» Ἐν τῇ ἐπανορθώσει τῆς Αὐτοκρατορίας ὁ
 » Λαὸς εὗρίσκει οὐχὶ μόνον ἐγγύησιν εἰς τὰ συμ-
 » φέροντά του, ἀλλὰ καὶ ἱκανοποίησιν τῆς δικαίας
 » φιλοδοξίας του· ἀσφαλίζει τὸ μέλλον καὶ κλείει
 » τὴν ἐποχὴν τῶν ἐπαναστάσεων, καθιερούσα ἐκ
 » νέου τὰς κατακτήσεις τοῦ 1780. Ἀναγεῖρει δὲ
 » μετ' ἐλευθερίας καὶ σκέψεως ὅτι πρὸ τριάκον-
 » τα ἑπτὰ ἐτῶν ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρος· εἶχε κα-
 » ταστρέψει, διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὅπλων, ἐν μέσῳ
 » τῶν συμφορῶν τῆς πατρίδος, καὶ οὕτω τὸ ἔ-
 » θνος ἐκδικεῖται εὐγενῶς τὰ ἀτυχήματά του, μήτε
 » θύματα πράττει, μήτε τὴν ἀνεξαρτησίαν τινὸς
 » ἀπηλοῦν, μήτε διαταράττον τὴν εἰρήνην τοῦ κό-
 » σμου· δὲν παραγνωρίζω μ' ὅλα ταῦτα πόσον εἶ-
 » ναι φοβερὸν τὸ νὰ δεχθῶ σήμερον καὶ νὰ θέσω
 » ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὸ στέμμα τοῦ Ναπολέον-
 »τος· ἀλλ' οἱ φόβοι μου ἑλαττοῦνται διὰ τῆς ιδέας
 » ὅτι ἀντιπροσωπεύοντα ἐπὶ τοσοῦτοις τίτλοις τὰ

» συμφέροντα τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἐθνικὴν θέλησιν,
» τὸ ἔθνος ἀναβιβάζον με εἰς τὸν θρόνον θέλει
» στέψει αὐτὸ ἐαυτό.

Ἡ Γερουσία ἐξέδωκε ἀκολουθῶς τὸ ἐξῆς δόγμα,
τοῦ ὁποίου τὸ Α'. ἄρθρον φέρει: « Ἡ Αὐτοκρατορία
» ἀποκαθίσταται. Ὁ Λουδοβίκος Ναπολέον Βο-
» ναπάρτης εἶναι Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων ὑπὸ τὸ
» ὄνομα Ναπολέον Γ'.

Ἄρθρ. Β'. « Τὸ Αὐτοκρατορικὸν ἀξίωμα εἶναι
» διαδοχικὸν εἰς τοὺς κατιόντας γόνους τοῦ Λου-
» δοβίκου Ναπολέοντος, ἀπὸ ἄρρενος εἰς ἄρρεν,
» κατὰ τὴν τάξιν τῆς πρωτοτοκίας, ἐξαίρεσει τῶν
» γυναικῶν καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν.

Ἄρθρον Γ'. Ἄν ὁ Λουδοβίκος Ναπολέον δὲν ἔχει
υἱόν, δύναται νὰ υἱοθετήσῃ τοὺς υἱοὺς καὶ τοὺς
νομίμους ἀπογόνους εἰς τὰ ἄρρενα τέκνα τῶν ἀ-
δελφῶν τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος τοῦ Α'.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην θέλει παρουσιασθῇ
εἰς ἐπιψήφισιν τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους ἡ πρότασις
περὶ τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ Βουλαὶ συνῆλθον τὴν 4 Νοεμ-
βρίου ε. ν. Ἡ Βασίλισσα ἐμελλε νὰ ἀναγνώσῃ τὸν
λόγον τῆς ἐνάρξεως τὴν 44 τοῦ ἰδίου ε. ν.

Εἰς Πιεμόντιον ἡ ὑπουργικὴ κρίσις διαρκέσασα
ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ δυστύχημα
τῆς κατὰ τὸ 1848 ἡττης τοῦ Σαρδικικοῦ στρατοῦ,
εἰς τὴν Νοβάραν ἠπεῖλει πολλὰ κακὰ, εὐτυχῶς
ὁμως νέον ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη τὸ ὁποῖον πα-
ρέχει χρηστὰς ἐλπίδας εἰς τὴν διατήρησιν τῆς
ἀρμονίας, μετὰξὺ τῆς νομοθετικῆς καὶ ἐκτελεστι-
κῆς ἐξουσίας· εἰς τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ὁ Αὐστρια-
κὸς καὶ Γαλλικὸς στρατὸς διαμένουσι πρὸς δια-
τήρησιν τῆς τάξεως. — Ἐν Βελγίῳ ἐπίσης ἡ ὑπουρ-
γικὴ κρίσις ἔφερε κλονισμούς τινας εἰς τὴν δη-
μοσίαν πίστιν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οἱ φόβοι διεσκε-
δάσθησαν δια τοῦ σχηματισμοῦ νέου ὑπουργείου.

Ἐν Πορτογαλίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ, δόξα τῷ Θεῷ, ὑ-
πάρχει ἡσυχία — Τὴν αὐτὴν τῆς Πετροπόλεως κα-
τέχει πένθος διὰ τὸν θάνατον τοῦ Πρίγκιπος Λέξχ-
τεμπερ, γαμβροῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου. —
Ἐν Ἀμερικῇ ὁ θάνατος τοῦ προέδρου τοῦ ὑπουργικοῦ
συμβουλίου Κ. Βέδσερ εἶναι ἡ σπουδαιότερα εἰδήσις.

Ἐχομεν ἀνὰ χεῖρας τὸν Σκάμανδρον ποίημα τοῦ
Κ. Μ. Γριμάνη ἐκδοθὲν ἐν Σμύρνῃ· ἡ ὑπόθεσις εἶναι
Λεσβιακὴ καὶ ἀναφέρεται εἰς ἐποχὴν ἀρχαίαν. Ὁ
συγγραφεὺς νομίζομεν ὅτι διὰ τοῦ πρώτου πιθανὸν
τούτου ποιήματός του ὑπόσχεται ποιητὴν δόκιμον,
καὶ προτρέπομεν αὐτὸν νὰ ἐξακολούθησῃ ἀσπαζό-
μενος τὰς μούσας· τεμάχιά τινα τοῦ ποιήματος
τούτου, τὰ ὁποῖα παραπόδας καταχωρίζομεν ἐπι-
βεβαιῶσι τὴν κρίσιν μας.

Ἐπὶ βράχων τοῦ Ὀλύμπου κρημνωδῶν καὶ ἡλι-
βάτων

Τὰ οἰκήματα ὑψοῦνται τῶν θεῶν τῶν ἀθανάτων.
Εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ λάμπει χαλκοτέτευκτον τὸ
δῶμα,

Τοῦ Διὸς, εἰς τῶν ἀνθρώπων ἀθεώρητον τὸ ὄμμα.

Ἀροσερὰ καὶ μυροφόρος ἐκεῖ αὖρ σιγοπνέει,
Ἐκ πηγῆς σαφειροχρόσου νᾶμα νέκταρος ἐκρέει.
Καὶ βλαστάνει αὐτομάτως φυτὸν γεύσεως γλυκείας,
Ἡ ὠραία αὐτῶν βρώσις, τὸ φυτὸν τῆς ἀμβροσίας.
Εἰς τὰ σκότη κλειστὰ εἶναι τῶν μεγάρων τῶν
αἱ θύραι,

Τῆς αὐγῆς μόνον τὰ ῥόδα, αἱ τῆς δύσεως πορφύραι,
Εἰσχωροῦντα ἀενάως λάμπιν χέουσι γλυκεῖαν,
Καὶ τὴν διαρκῆ αὐξάνουν τῶν θεῶν εὐημερίαν.
Ὁ υἱὸς ἐκεῖ τοῦ Κρόνου τὴν μορφήν ἀγριωμένος,
Μὲ τὸν κεραυνὸν εἰς χεῖρας καὶ μ' ὀμίχλην κυ-
κλωμένος.

Τὴν ἐκπληκτικὴν του δείχνει καὶ δεινὴν κυριαρχίαν
Χάλαζαν, χιόνας χύων, ἀστραπάς καὶ τρικυμῖαν.
Ἀλλὰ εἰς τὰς χεῖρας φέρων τῶν στοιχείων τὰς ἡνίας,
Ἐμπληροῖ τὴν φύσιν πάλιν τῆς προτέρας ἡρεμίας.
Ἐκεῖ ἔρχεται ἡ Κύπρις, καὶ εὗρισκει αὐτὸν μόνον.
Καθεζόμενον ἡσύχως εἰς τὸν λάμποντά του θρόνον.
Προχωροῦσης, ὑπ' ἀκτίνων καταλάμπετο μυρίων
Ὁ ὀρίζων, καὶ τὰ πάντα ἔμπροσθέν της ἐμειδίων.
Χάριτες πρὸ τῶν ποδῶν της δέσμας ἔρριπτον λει-
ρίων,

Περὶ πτατο ὁ Ἔρως τὰ χρυσὰ πτερὰ του σεῖων.

Ἐπὶ γηραλέου ὄρους κάθηται ἐνθροनिσμένος
Ἵψηλόκρημνός τις βράχος μὲ τὰ νέφη ἐνωμένος·
Εἰς τὴν κορυφὴν του βρέμει κεραυνὸς ὁ τοῦ χει-
μῶνος,

Εἰς τὴν ἀβυσσὸν του ῥέει ποταμὸς τις ἀπ' αἰῶνος·
Ὀροπέδιον δὲ κεῖται παρὰ τὴν μακράν του ῥάχιν,
Ὅπου εὐζώνοι γυναῖκες ἀφθονον συνάγουν στάχυν·
Καὶ ῥωγὴ ἐκεῖ ὑπάρχει χλίνουσα καὶ κοιλωμένη,
Καὶ πηγὴ ψυχρῶν ὑδάτων ἐκ τοῦ βάθους ἀναβαίνει,
Ἥτις λούουσα ἀφθόνως τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα,
Ἰλαρῶς ῥοχθοῦσα πίπτει εἰς τὴν γύρω της κοιλάδα.
Καὶ ῥυάκια ἐντεῦθεν ἐξαπλοῦνται ὡσάν κόμη,
Ἵφ' ἧς γίγαντος μεγάλου ἐπισκέπτονται οἱ ὧροι.
Εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐκείνην μετὰξὺ τῆς ἐρημίας,
Ἐφυγε ποθὼν νὰ τύχῃ στιγμὴν μίαν ἡσυχίας.
Οὕτως ὑπὸ κυνηγέτου ἡ τρυγὼν δεδιωγμένη,
Καὶ εἰς κάθε ἀσυλὸν της ὑπόπτως κ' ἐκπεπληγμένη,
Ἀπροσβάτων ἐντὸς βράχων καταφεύγει τελευταῖον,
Ψυχῆς φρίκην, ψυχῆς πόνον ὅπως παύσῃ ἀπευκατῖον.
Καὶ ἡσθάνθη κατὰ πρῶτον γλυκεράν τὴν ἐρημίαν,
Καὶ ἡσθάνθη τῆς ψυχῆς του παύουσαν τὴν τρι-
κυμίαν.

Κατ' ἀλήθειαν ὁπότεν μακρυνοῦμεν τῶν ἀνθρώπων,
Εἰς ἀπρόσβατον φυγόντας καὶ μεμονωμένον τόπον,
Τὸ ταχὺ τῆς λύπης βάρος, ἀποσεῖομεν πρὸς ὦραν,
Διατρέχοντες ἀσμένως κόσμου ἄλλου ἄλλην χώραν·
Ἀλλ' ἂν στρέψωμεν τὸ ὄμμα πρὸς τὴν πάσχουσαν
καρδίαν,

Αἰσθανόμεθα ἀμέσως διπλασίαν ἀγωνίαν.

Ἀληθῶς ἐκεῖ ἡ φύσις τέρψεις ἔδωκεν ἀφθόνους,
Ἐκεῖ τέρπεται καρδίᾳ ἐλευθέρᾳ ἀπὸ πόνους·
Χάριτες γλυκεῖαι λούουν τὰ κατάλευκά των μέλη,
Καὶ τὸ ῥόδον εὐωδίαν εἰς ἐκείνας ἀποστέλλει·

Ἐκεῖ πλάττανται θλαστάνοι εἰς τῶν ποταμῶν τὸ
 βέδυμα,
 Καὶ εἰς δάφνας ψιθυρίζει τὸ ζεφύρειον τὸ πνεῦμα·
 Ἐκεῖ ἔρω; περυγίζει εἰς ὠραίους ἐλιγρόσους,
 Χρυσάλις ἐπικυρᾷται εἰς τοὺς εὐθαλλεῖς ναρκίσσους·
 Καὶ ποιμένες αὐλὸν παύλουν εἰς δασύσκιον δεινῶνα,
 Καὶ τὰ ποιμένα των θόσκουν εἰς κατάχλοον λειμῶνα·
 Καὶ ἡ μέλισσα εἰς κρίνα καὶ εἰς λείρια θυμίζει,
 Καὶ ὁ ῥίαξ ἐπ' ὠραίων λιθαρίων κεκαρύζει.

Ἐτρεξα ζιγῶν πρὸ χρόνων τοὺς ἀρχαίους τοῦτους
 τάφους,
 Εἰς τα κράσπεδα τοῦ ὄρους, ἐπὶ γλοεροῦ ἐδάφους,
 Μεταξὺ τῶν μυρσινῶν.
 Πλὴν δὲν ἦρα οὔτε τάφους, οὔτε στήλας οὔτε ἵππον,
 Ἀλλὰ μόνον τῶν ὑδάτων μακρὰν ἄκουσα τὸν κύπον,
 Βρέμοντα εἰς τὸ θουνόν.
 Στραφεῖς εἶδα τοὺς κατοίκους πλὴν δὲν εἶχαν τὴν
 ἀρχαίαν,
 Σιδηρὰν ἐνδυμασίαν, οὔτε περικεφαλαίαν
 Ἀάμπουσιν ὡς ἀστραπὴν.
 Μακρυνθεῖς δὲ ἀνεπαύθην ὑποκάτω εἰς τὴν πύκνην,
 Καὶ ἡσύχως ἀκρόασθην ψιθυρίζουσιν εἰς λεύκην
 Ἀηδόνας τὴν μολπὴν.
 Ὅλα εἶναι ματαιότης, κράζω τότε μετὰ πόνου,
 Εἰς τὴν χεῖρα ὀλακκάμπουν τὴν σιδήρεον τοῦ χρόνου
 Τὶ οἰκτρά μεταβολή!
 Ἀλλ' ὁ ἔργα καταστρέφων τῶν ἀνθρώπων κολοσσαῖα
 Εἰς τῆς φάσεως ἀκόμη τὰ μεγάλα καὶ ἀρχαῖα,
 Τὴν φθορὰν ἐπαπειλεῖ.

Τὸ θέατρον ἤνοιξε τὴν 6 τοῦ Ἰσταμένου μὲ τὸ
 μελωδῶμα οἱ Μελζαδιέροι, τῆς μουσικῆς οὔσης τοῦ
 διδασκάλου Βέρδη, τὸ πλῆθος ἦτο πολὺ· ἀλλ' οὐχὶ
 ὑπέρμετρον. Αἱ Α. Α. Μ. Μ. παρῆσαν. Ἡ ἑταιρεία τῶν
 μελωδῶν εἶναι ἀσυγκρίτως, καλλιτέρα τῆς παρελ-
 θούσης· ὁ βαρύτονος Ὀρλάνδος, ὁ ὑψίφωνος Ὀρ-
 τολάνης, ὁ κατ' ὥρονος Καζάλης εὐπρέστησαν τὸ
 κοινὸν διὰ τοῦ μελωδικοῦ ἄσματός των· οἱ τελευ-
 ταῖοι δὲ δύο διεκρίθησαν. Ἡ πρωταγωνίστρια Καμ-
 πανία ἐτραγώδησε μὲ χάριν καὶ τέχνην, αἱ ὑψη-
 λαὶ φωναὶ τοῦ ἄσματός της εἶναι ἐξαιρετοί· μ' ὅ-
 λον ὅτι εἰσέτι εἶναι ἑναυλος εἰς τὰς ἀκοάς μας, ἡ δρα-
 ματικὴ καὶ μελωδικὴ φωνὴ τῆς Κομινότης, ἡ Καμ-
 πανία εὐχαρίστη, ἡ φῶσις ἐδωρήσατο εἰς αὐτὴν πλεο-
 νεκτήματα, τὰ ὅποια ἐστερεῖτο ἡ ἄλλη. Ἄς ἐνθυμη-
 θῶμεν τὸ σύνολον τῆς παρελθούσης θεατρικῆς ἀη-
 ριας, καὶ ἂς εὐχριστήσωμεν τοὺς σημερινοὺς θεα-
 τρώνας διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσωπικοῦ.

— Πῶς σὲ ἐφάνη ἡ Καμπανία; ἔλεγεν ἀμύστακος
 τις νεανίας εἰς ἄλλον ὁμοῖόν του κατὰ τὴν ἐσπέ-
 ραν τῆς πρώτης παραστάσεως. — Δὲν εἶναι ἡ Κο-
 μινότη, ἀπῆντησεν οὗτος — διατί; — δὲν ἔκου-
 σα φωνὰς χαμηλὰς, — δι' αὐτὸ μόνον, φίλε,
 πληγαίνεις εἰς τὸ θέατρον, εἰπέ με, ἡ φωνὴ της
 εἶναι γλυκεία, εὐστροφος, δυνατὴ; στερεῖται
 αὕτη σκηρικῆς τέχνης; — Δὲν λέγω τοῦτο, ἀλλ'
 ὅταν ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ὅτι ἡ Κο-

μινότη ἐτραγώδη τὰ μπάσα δὲν εὐχαριστοῦμαι εἰς
 τὴν ὑψηλὴν καὶ εὐστροφον φωνὴν τῆς Καμπανίας,
 αὐτὸ τὸ ἔκουσα καὶ ἀπὸ μουσικῶν Ἰταλόν. — Εὐγε,
 εὐγε σὺ εἶσαι ἡ ἡγὼ τῆς Ἰταλίας ἐν Ἑλλάδι καὶ
 θυμοθεῖς ἀνεχώρησε.

Τὰ θεατρικὰ εἰσέτι κόμματα δὲν ἐσχηματίσθη-
 σαν, διότι ἡ ὑπέρροχος πρωταγωνίστρια Μαρία Ἀγ-
 γέλη δὲν ἐφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἃς ἴδωμεν καὶ ταύ-
 την τὴν ὁποίαν κατὰ τοσοῦτον ἐκθειάζουσιν.

Ἄλλοτε τὸ δύσμορφον τῆς σκηνῆς ἐμετριάζετο
 ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν πλησιεστέρων πρὸς τὴν σκη-
 νὴν θεωρείων, εὐτυχῶς τοιαύτη ἀνάγκη δὲν ὑπάρ-
 χει σήμερον. Ἐν μόνον ὠραῖον ἴον μὲ χάριν ἐρριμέ-
 νον πρὸς τὴν σκηνὴν, ἐδύνατο τὰ πάντα νὰ μετα-
 βάλλῃ, τοὺς πάντας νὰ εὐχαριστήσῃ; . . . Εἰς μά-
 την ὁ θεατὴς ἐζήτηε κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὸ
 ἰόνιον ῥόδον, τὰς δύο νύμφας τὸν Αἰγαίου, τὸν
 Ἰάκινθον τῆς Ἰδρας, τὴν Ἀγλαὴν χρυσάλιδα τοῦ
 Δουνάδεως, τὴν τοσαύτην ἐντύπωσιν ποιήσασαν εἰς
 τὰ λουτρά τοῦ Καρλσβὰδ, τὴν τοῦ Βοσπόρου
 ἦτις τὸ περελθὸν ἔτος μὲ τόσην χάριν ἔπτατο ἐπὶ
 τοῦ θεατρικοῦ ὀρίζοντος. . . τὰ πάντα νεκρά . . .
 περὶ τὰ βάρη τοῦ θεάτρου, πρὸς τὴν εἰσόδον ἄνθη
 τινὰ εὖοςμα διεκρίνοντο, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐπεσκι-
 ᾶζοντο ἐκ τῶν πλησιεστέων ῥοδοδαφνῶν καὶ κα-
 ρυοφύλλων.

Ἐν ἐκ τῶν περιεργωτέρων συμβάντων τῆς ἐσπέ-
 ρας ἐκείνην ἦτον ἡ ὑψηλὴ θέσις βουλευτῶν τινῶν
 εἰς τὸ ὑπερῶν . . .

ΕΥΘΥΒΟΛΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τῷ φίλῳ μου ἐκδότῃ τῆς Εὐτέρπης.

Ὅτι ἂν προσφέρῃ τις ἄποινον ὑπὲρ τῆς σήμερον
 δικαζομένης ποιήσεως δὲν ἀντλεῖ ἐν μεδίᾳμα χά-
 ριν τῆς ἀπὸ τὰ ἀγέλαστα τῶν δικαστῶν τῆς χεῖλης.

Ἐν τέκνον τοῦ λαοῦ, ἄμοιρον ὅλως γραμμα-
 τῶν, μακρὰν τοῦ τύφου τῆς ἀριστοκρατίδος γραμ-
 ματικῆς, μοὶ ἔπεμψε τὸ παρὰ πόδας τεμάχιον.

Ἡ Εὐτέρπη, προωρισμένης ἔχουσα σελίδας τῆς
 πρὸς τρύφῃσιν τῆς ψυχῆς, εἴτε διὰ σπουδαίων με-
 λετημάτων, εἴτε διὰ τοῦ ἀφελοῦς ὠραίου, ἃς δεχθῇ
 τὸ ἄσμάτιον τοῦτο, ὡς ἀπαρχὴν γλυκειάς με-
 λαγχολίας. Ἐν τούτῳ βεβαίως δὲν θὰ εὕρῃ τις
 ἔκτακτόν τι· ἴσως εἶναι τι σύνθεσις καὶ ἔχει τὸ ὠ-
 ραῖόν του εἰς τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸ χάριν, ἀλ-
 λά διὰ τοῦτο, δὲν ἐμπυδίζεται τοῦ νὰ θέλῃ· ὁ
 ποιητὴς δὲν μειδιᾷ ἐν αὐτῷ ὥσαντι ὁ χρόνος νὰ
 τοῦ ἀπερύλλισε τὸν Ἀπρίλιον τῆς χαρὰς του, ἔ-
 χει δίκαιον! τὸ θέμα του εἶν' ἔρω; γυναικῆς.

Πλειότερα μὴν ζητήσης εἰς τὸ μικρὸν ἔργον τοῦ-
 το· πᾶν τι πάσχει ἐν τῷ κόσμῳ τὰς στερήσεις του· ὁ
 νῦν καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς μοὶ εἶπε, ὅτι ὁ Παρ-
 νασσὸς ἔχει ὅλα τὰ λουλούδια, ἀλλὰ μανοῦσι δὲν
 ἔχει.

Δ. Α. Β.